

# A színészek irnak a Szamos emlékkönyvébe...

— dec. 24.

Színész világa a nyilvánosság. Nálunk azonban, Szatmáron az idei szezonban a színész és a nyilvánosság a legritkábban találkoznak egymással. A szatmári színház legalább — sajnos — egyáltalában nem nevezhető a nyilvánosság találkozóhelyének.

Amikor tehát a Szamos eleget tesz annak az obligát szokásnak, hogy a színház tagjait a karácsonyi számban megszólaltatja, egyszersmint azt a célt is szolgálja, hogy a színészeket kontaktusba hozza a nyilvánossággal.

Ha egyik-másik nyilatkozat kissé dög, ne méltóztassanak kérem rossz néven venni. Nem csoda, ha meglátszik rajta a lámpaláz. Hiszen a szatmári színészek úgy elszórtak a nyilvánosságtól!

A Szamos emlékkönyvébe írt sorok itt következnek:

## Beck Rózsi

— Irjak? — Brr, de utálok. Hát szeretem a publikumot, ha tele a színház velük, a kritikát egyáltalán nem. A jó szerepet nagyon szeretem és még nagyon sok minden van, amit szeretek, de kevés a lap, hogy mindet felsoroljam és remélem, nem is kíváncsiak rá?! Magamról nem tudok semmi jót írni, másokról még kevesebbet. Remélem, a karácsony meghozza a mi örömlünket és a direktorét! a telt házakat.

## Borsos Mancsi

— Tíz-tizenöt sort írni magamról, — nehéz dolog. Egy színésznek megszokja, hogy mindig mások irjanak róla. Kényelmesebb is és más ember jobban megítélhet valakit, mint önmaga. Nem írok magamról, nem vagyok olyan jó véleménnyel magam iránt. A karácsonyt várom, mint mindenki. Szeretem a színházat, színpadon és nézőtéren egyaránt. Példát vehetne tőlem a közönség, olyan szorgalmasan járok színházba. A kritikát hol szeretem, hol nem, — ez a kritikától függ. Eddig még nem bántottuk egymást és amennyiben tőlem függ, — ezután is megfőrünk.

## Cseresznyés Erzsébet

— Miért szerződtem le annak idején Szabadkayhoz, mert csak jót hallottam Szatmárról. Amikor úgy volt, hogy szerződés nélkül maradok, nagyon megijedtem, de végül mégis ide kerültem. Nagyon szeretem a közönséget, a kollegáimat, a direktoromat és különösen a színpadot. Minden igyekezetem az, hogy jó színésznek lehessenek és a közönség csodálatlanul szeressen. Egyszer azt mondtam, hogy a kritikára nem adok semmit, most kijavítom úgy, hogy a jó kritikát szeretem, csak a rosszat nem. Karácsonyra csak sok tapsot és sikert, szeretetet kívánok, mást semmit.

## Halmos Mici

A művésznek csak diktál:

— Rengeteget próbálok. Láthatja, hogy nincs időm... Most vége a színpadi próbának, már megyek a zongora-szobába. Délután tanulok, a varrónőhöz szaladok, este játszom. Mindég a színpadon vagyok... még lélegzetet sem vehetek. Irja meg ezeket mind, meg azt, hogy mindenkit szeretek Szatmáron, mindenkit, aki csak színházba jár és kérem őket, hogy szeressenek ők is engem. Mindenkinek boldog karácsonyi ünnepeket kívánok és... Hallja már hívják is... Irjon, amit csak akar, én magára bízom... Boldog ünnepeket!

## Kürthy Böske

— Én ezelőtt egy évvel is itt voltam és hogy ismét vissza jöttem, ez csak azt mutatja, hogy akkor sem valami nagy örömmel mentem el. Örülök, hogy ismét itt vagyok ebben a kedves, sáros városban. Szeretném karácsonyi ajándéknak, hogy egy csomó szép szerepet adnának a kezembe, hogy azt mind én játszhasam el az én szeretett szatmári közönségemnek. A kritikát eddig nagyon szeretem, mert még csak jót írtak rólam. Nagyon jól érzem magam itt, csak egy hiányzik: a sok zsufolt ház, amihez hozzá voltam szokva. Remélem az is megjön még.

mel mentem el. Örülök, hogy ismét itt vagyok ebben a kedves, sáros városban. Szeretném karácsonyi ajándéknak, hogy egy csomó szép szerepet adnának a kezembe, hogy azt mind én játszhasam el az én szeretett szatmári közönségemnek. A kritikát eddig nagyon szeretem, mert még csak jót írtak rólam. Nagyon jól érzem magam itt, csak egy hiányzik: a sok zsufolt ház, amihez hozzá voltam szokva. Remélem az is megjön még.

## Gaálné Sugár Manyi

— Én ugyan nem vagyok színész, de amikor nagy ritkán fellépek, kellemes meglepetésként hat rám a közönség szeretete, amivel fogad s talán ez az oka, hogy néha-néha én is szeretek játszani. Így van aztán, hogy én mindég játszom. Délután a zongorán a kollegáimmal, délután az urammal, este a közönséggel.

## Szepessy Edith

— Karácsonyi ajándéknak egy szép, nagy és kedves szerepet szeretnék, hogy a közönség megszerethessen, de úgy, ahogy azt én szeretném és ahogy én megszerettem ezt a kedves várost.

## Solymossyné Völcssey Rózsi

— Szeretnék egyszer kritikát írni a kritikásaimról, de ehhez az kellene, hogy én is lássam őket egyszer színpadon.

Dénes Sándor játszhatná a haramiákban a vezért. Kérés az Elvált asszonyban az elváltat. Adám az Ember tragédiájába illene bele tragédiának. Lengyel a Jancsi és Juliskában az ést, Pálos a teadélutánokon a langyost, Krémer pedig... egyelőre jobb, ha nem játszik.

## Békeffiék

— Kedves Szerkesztő ur! Nagyrabecsült felszólítására, hogy a »Szamos« karácsonyi számába pár sort írjunk arról, hogy mint érezzük magunkat Szatmáron, hogy mi a véleményünk a városról, a sajtóról, a közönségről és hát hogy magunkról is írjunk valamit, a következőkben válaszolok: A szatmári sajtó az első perctől fogva megértést és jóakaratot tanúsított velünk szemben. Színésznek ez a fő, ha egy új városba jön! A közönség is megszeretett bennünket, bizonyítja a sok taps, amellyel szereplésünk alkalmával kitüntett bennünket! A város? A városról csak jót mondhatok szintén, Szatmármegyében, Mátészalkán születtem, sokat jártam itt gyerekkoromban, itt katonáskodtam, rokonaim laknak itt, közöttük egy áldott jószívű nagynéném, özv. Feierstein Dávidné, általa jó és kellemes lakáshoz jutottam, a saját házában! Tehát haza jöttem! Magamról írva csak annyit: hogy együtt lakunk mint egy család, én, a feleségem, a karmester fiam a feleségével. Együtt busulunk, ha okunk van rá, együtt örvendünk, ha öröm ér bennünket. Van egy kedves jó barátunk, a direktorunk. Egyszóval, amint látni méltóztatik, nincs okunk egyelőre panasznra, s ha nem volna ez az én hazám olyan sáros — teljes volna a boldogságunk.

Kiváló tisztelettel maradtunk szerkesztő urnak kész hívők Békeffi-család.

## Gaál Sanyi

— Három hónapja itt játszom és már is úgy érzem mintha évek óta lennék itt. Ismerem a publikum minden egyes tagját. Ez ugyan nem okoz nagy megerőltetést az emlékező tehetségemnek, mert azt a 30-40 embert, aki esténként színházba jár, lehetetlen elfelejtenem! Magamról nem írok, mert félek, hogy úgy sem hinnék el, amit írnék!

Hogy mit kívánnék karácsonyi ajándéknak? A direktorom e havi deficitjét. A kritikáról nem írok, mert nem szeretem a fordított dolgokat. Inkább írjon a kritika rólam, mint én róla.

## Gajdzsinszky Pál

— Mit irjak én? — Nagyon szeretem a szatmári közönséget mert tavaly a leányomat, Zilahy Irént, nagyon szerették.

## Gróf igazgatóék

— Olyan sokat írtak már itt rólunk jót és rosszat is, hogy már teljesen ismernek itt bennünket. De ha jönnének a színházba megismerhetnék közelebbről is.

## Jódy Károly

— Mit mondjak?! Mikor színpályára léptem, egyetlen vágyam volt, hogy Szatmáron, szülővárosomban játsszam. Ez kitűnő igazgatóm révén sikerült! Mit kívánjak? Hogy szép szerepet játszam, legyen az kisebb, nagyobb, fő, hogy több rutint szerezzek. Magamnak sok sikert, hogy Szatmár közönsége kedveljen. És végül igazgatómnak sok telt házat.

## Kornai Sándor titkár

— Kedves Főszerkesztő Ur! Mint titkárnak egy hosszú litániát kellene végig sirnom.

De azért nem sirok.

Önről és b. lapjáról minden jót. Önök az első perctől fogva jóakarattal és megértőleg foglalkoztak velünk, színészekkel.

A közönségről semmit sem írok.

Hogy érzem magam Szatmáron?

Köszönöm kérdését, 1600 leut fizetek egy butorozott szobáért. Drágák a színházi helyérek?

Egyébként erőt és egészséget kívánok. Öszinte tisztelőjük.

## Pogány Béla

— Hiszek a rendezésben! Tudom, hogy amit ma mi itt csinálunk nem esz-szen meddő harc a kultúráért, hiányos eszközökkel, don quijottei fanatizmussal. De a szélmalom, amely a sárba tipor, repít is, fel a csillagos égig. Csillaghalász vagyok, ülök a tenger parton és halászom a vízből tűkröző csillagokat; mire kihuzom a hálót, kihullott a csillag. Ujra hálót vetek meg újra kihuzom. Így csinálták ezt elődeink is az uttorók — én szerény mása, halvány kópiaja a nemzet napszámóainak, — nem akarok más lenni, csak eszköze a művészetnek, egy nem haszontalan tagja az egésznek. Ez minden, amit remélek. Boldog jó karácsonyt kívánok öregnek, ifjunak, buzát, békességet édes mindnyájunknak.

## Solymossy György

— Én I-ső Solymossy György Isten kegyelméből a szatmári színházról a táncos, Békeffy Miskától a barát, a Gyöngypalotától a kibic, a mamámtól a szemefény, a leányegyesülettől a Faun, azt mondom, hogy nem jól van ez így, ahogy van, mert ha a Nagyérdemű továbbra is elkerüli a színházat akkor... akkor elkezdek és én egyszer elkezdek! No-no azért ne ijedjenek meg, mert úgy sem kezdek el, de aztán gyűjjenek el, mert nemcsak a direktornak, de nekem is csak a közönség kell.

## Stoll Béla

— Kedves szerkesztő Ur! Azt kérdezi hogy Szatmáron hogy érzem magam? Azt istókat neki, végre kaptam egy jó kis szobát, ahol aludni tudok, tehát lecsillapodtam egy kicsit! De hol fogok én jó kosztot kapni? Mert már nagyon lesóványodtam, ezt nem csak érzem, de mondják is, s ha meg lesz a jó koszt, s hozzá egy jó kis korcsma, akkor úgy fogom érezni magamat,